

# HELP, we hebben een dierentuin!

RAAK NOOIT JE PINGUÏN KWIJT



Door Marlies Slegers  
Met illustraties van Iris Boter

**kluitman**

# HELP we hebben een dierentuin!

*Een krokodil als hoofdprijs  
Het is hier (g)een hotel  
Een olifant als wekker  
Raak nooit je pinguïn kwijt*



## WELKOM in dit boek!



Nur 282 / W062401  
Bisac JUV002260 / JUV019000  
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.  
© MMXXIV Tekst: Marlies Slegers  
© MMXXIV Illustraties: Iris Boter  
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers  
Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie  
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl  
marliesslegers.nl  
irisboter.nl



Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING  
HOFLEVERANCIER

Hé! Wat leuk, daar ben je weer! Zie ik dat goed, ben je nou alweer een beetje gegroeid? En wat zit je haar leuk.

Ben je klaar voor een nieuw avontuur? Als dit de eerste keer is dat je iets leest uit deze beestachtig leuke serie, dan zal ik je even kort vertellen wat er tot nu toe allemaal gebeurd is.

Mijn naam is Marlies en ik bedacht en schreef deze serie. Waarom? Nou, omdat ik ooit zelf een krokodil had als huisdier. Daar kon je meer over lezen in het eerste deel. En geïnspireerd door mijn eigen krokodil, schreef ik een verhaal. Want in deel 1 won Sem een echte krokodil, Billie. Omdat niemand – ook de krokodil zelf niet – blij werd van een grote krokodil in de woonkamer, bedacht opa iets. Hij verkocht een heel duur schilderij, dat hij tijdens zijn werk als piloot ooit had gekregen. Met dat geld kocht hij een oude,

vervallen dierentuin, waar iedereen hard werkt om hem helemaal op te knappen. Opa heeft een missie: de beste dierentuin voor de dieren zelf te worden. Niet alleen werken ze allemaal in de dierentuin; ze wonen er ook.

In het deel daarna kwamen er allemaal nieuwe, tijdelijke bewoners in de dierentuin. Nee, geen zebra's of ringstaartaapjes, maar senioren. De bewoners van Huize De Morgenster kwamen in de dierentuin wonen, omdat het verzorgingshuis verbouwd moest worden. Dat leverde nogal eh... aparte en bijzondere situaties op. Nu zijn ze allemaal weer terug naar De Morgenster. Nou ja, allemaal? Nee. Nelson Pretorius is er al vanaf deel 1 bij. Hij woont en werkt nog altijd in de dierentuin en *helder heeltemal op*. Wat zeg je? O, wat daar staat?! Nou, dat is Zuid-Afrikaans. Dat spreekt Nelson. Vertaald betekent dit: hij fleurt er helemaal op! Ook Yin Ling Chung is niet teruggekeerd naar het verzorgingshuis. Zij en Nelson vonden elkaar toch wel erg leuk. En Yin werkt samen met mam in de keuken van het restaurant, want Yin 完全變亮. Ofwel: zij *helder heeltemal op*\*!

Twee andere bewoners van De Morgenster, Truus

---

\* Ofwel: ze leeft helemaal op! Zoals jullie misschien al weten, spreekt Nelson vaak een mengelmoes van Zuid-Afrikaans en Nederlands. Het zijn dus geen spellingsfouten. Soms helpt het als je het gewoon hardop zegt, dan begrijp je meteen wat Nelson bedoelt.

en Gerda, werken ook regelmatig in de dierentuin. Soms is het de vraag voor wie de bezoekers komen, want de dames zijn een attractie op zichzelf, met al hun geruzie en gedoetjes.

In het derde deel vertrokken opa, Sita – die ook in de dierentuin werkt – en Sem in de zomervakantie naar India. Daar woont Sita's oom en hij werkt er bij een olifantenopvang. Omdat er een wat depressieve olifant rondliep, werd de hulp van Sita gevraagd. Het werd een enorm avontuur. Opa moest het vliegtuig veilig laten landen. Later belandde hij boven op het dak van een bus en hij verdwaalde ook nog eens.

O ja, Sem krijgt een zusje, want mam is zwanger. En het duurt vast niet heel lang meer!

Nou ja, te veel om op te noemen eigenlijk. Je moet de boeken maar gewoon lezen. Dan gaan we nu toch echt beginnen aan weer een nieuw avontuur. Help...

PS De koala's waar we het aan het eind van deel 3 over hadden, zijn er nog steeds niet. Eerst moet bekeken worden hoe de dierentuin aan genoeg eucalyptus komt, want dat is het belangrijkste voedsel voor deze dieren. En al het geld is naar het bouwen van het aquarium gegaan. Daar komen, naast de zeedieren die ze al hebben, nieuwe dieren in, zoals beloega's. En beloega's kosten ook enorm veel geld. Een beetje beloega kost al snel een paar ton. Om maar te zwijgen

van het enorme verblijf dat er voor ze gebouwd is. En dan nog de miljoenen liters water. Er is geïnvesteerd in zonnepanelen, wat bakken vol geld heeft opgeslokt. Dus de koala's laten nog even op zich wachten!



## Wie is wie

**Sem de Koning:** nou, Sem is dus de hoofdpersoon van deze serie. Sem is elf jaar oud en zit in groep 8B bij juf Loes. Hij speelt voetbal bij FC Zwalkenberg, onder coach Petra. Hij is verder een gewone jongen, alhoewel, wat aan de kleine kant (maar voor zover Sem heeft kunnen achterhalen, komen er geen dwergen voor in de stamboom). Hij krijgt er binnenkort een zusje bij. En hij heeft een hond: Loulou.

**Pap – Hugo de Koning:** de vader van Sem werkte altijd op kantoor en was niet heel gelukkig met zijn baan. Nu is hij commercieel directeur van de dierentuin en lijkt hij eerder op Indiana Jones, in zijn safari-outfit.

**Mam – Merel de Koning:** Sems moeder had vroeger een vlog en een YouTube-kanaal voor haar kookshow. In de dierentuin runt ze haar eigen restaurant: Vlees

noch Vis, waar ze – je raadt het al – vegetarisch kookt.

**Opa – Simon de Koning:** opa is weduwnaar en was vroeger piloot. Met het geld van de verkoop van een oude Picasso die hij nog op zolder had staan, kocht hij de verwaarloosde dierentuin op, waar ze nu met z'n allen wonen. Hij woont bij Sem in huis. En de dierentuin is intussen al een stuk opgeknapt!

**Jay:** Sems beste vriend, die in dezelfde klas en hetzelfde voetbalteam zit.

**Agaath Hopjes:** de inspecteur van de Commissie voor het Welzijn van Dierentuindieren. Ze ziet er eerder uit als een strenge, modieuze hoofdredacteur van een groot Frans modeblad.

**Nelson Pretorius:** Nelson woonde in Huize De Morgenster, waar de oma van Sem ook woonde toen ze nog leefde. In Huize de Morgenster wonen bejaarden die niet langer alleen kunnen of willen wonen. Nelson komt uit Zuid-Afrika (dat ga je wel merken aan hoe hij spreekt) en heeft zijn intrek genomen in een huisje op het terrein. Hij is nu de opzichter. Hij en opa zijn beste vrienden.

## **Andere bewoners van De Morgenster**

**Even wat informatie vooraf:** de bewoners hebben een poosje bij Sem en zijn familie in de dierentuin gelogeed, toen het verzorgingshuis gerenoveerd moest worden. Dat was... nou ja, de eerste dagen niet zo'n succes. Sem sliep nauwelijks, want Truus en Gerda snurkten harder dan zeven nijlpaarden bij elkaar, dus Sem was echt blij toen de dames weer terug verhuisden naar De Morgenster.

De bewoners hebben wel allemaal werk gevonden in de dierentuin.

**Meneer Grutjes:** knorrige oude man, die vooral knorrig was omdat hij dacht dat hij niets zinnigs meer in het leven kon doen. Hij zit in een rolstoel. Sinds kort is hij een paar dagen per week rolstoelgids in de dierentuin en leeft hij helemaal op. Hij knort nu alleen nog van plezier.

**Yin Ling Chung:** de Chinese Yin Ling had vroeger met haar man een Chinees restaurant. Tegenwoordig kookt ze samen met mam in Vlees noch Vis. Zij en Nelson zijn verliefd op elkaar. Leuk, hè? Dat je, ook als je bejaard bent, gewoon nog verliefd kunt worden!

**Truus Dingelen en Gerda Kattenberg:** twee harts-vriendinnen die niet zonder en niet met elkaar kunnen. Ze maken de hele dag door ruzie, maar o wee als er iets met een van hen is. Dan is de ander ook de hele dag van de leg. Ze werken een paar uur per week in de dierentuin en verkopen dan kaartjes of staan in de winkel, tot groot vermaak van de bezoekers.

**Groep 8B:** Sven, Maartje, Hidde, Amin, Jula, Odin, Imke, Loet, Flip, Soraya, Momed, Pieter, Sara (dat is niet de hele klas, hoor. Er zijn meer kinderen, maar deze namen zul je wel vaker horen). Sem vindt Soraya trouwens het leukste meisje van de hele wereld.

### **De medewerkers van de dierentuin**

**Ilse:** de dierenarts. Zij zorgt voor de dieren als er iets met ze is.

**Sita:** zij komt uit India en is dol op dieren. Ze kan heel goed voor de grote dieren zoals de olifanten zorgen. Sita woont samen met haar vriendin Rachel. Haar familie woont in India, zoals oom Ravi, bij wie ze in het vorige deel op bezoek ging in het olifantenopvangcentrum.

**Walter:** komt oorspronkelijk uit Australië en weet erg veel over het leven onder water. Hij is eigenlijk zeebioloog. Dat komt mooi uit, want er komt een groot

zeedierengedeelte in de dierentuin.

**George:** hij verzorgt de reptielen, vogels en primaten.

(Er werken nog meer mensen in de dierentuin, maar dit zijn de belangrijkste. De meeste dierentuinen hebben wel zo'n tweehonderd medewerkers, dus je snapt: dat wordt een beetje veel, qua verhaal en zo. En heb je enig idee hoe lastig het zou zijn om tweehonderd namen te bedenken?)

A black and white illustration of a penguin standing on the left, looking towards the right. Above it, three birds are flying in the sky. The title 'Wat een lelijke baby!' is written in a large, bold, sans-serif font to the right of the penguin.

## Wat een lelijke baby!

**M**et een laatste pers kwam de baby eruit. 'Oef,' zei mam. Ze hield even een hand tegen haar rug.

Sem keek ademloos toe. Het was de eerste bevalling waar hij bij was. Nou ja, als je zijn eigen geboorte niet meerekende, maar daar herinnerde hij zich niets meer van. 'Wat een lelijke baby,' fluisterde hij.

Pap knikte. 'Ja. Het is niet een heel mooie baby. Misschien wel de lelijkste die ik ooit heb gezien.'

Mam pufte opeens. 'Pfff! Nou ja! Dat zeg je toch niet?! Alle baby's zijn mooi!'

'Deze niet, hoor,' zei Sem.

'Er komt er nog eentje!' riep mam. 'Dat verwachtte ik niet.'

Na een paar minuten lagen er twee baby'tjes.

'Die is net zo lelijk,' zei Sem. 'Maar ze zijn wel schattig! Een tweeling. Of komt er nog eentje?'

'Ik denk het niet,' zei mam.

'Hoe zullen we ze noemen?' Pap keek naar de twee kleintjes.

'Pfff... ' Mam trok haar vest uit. 'Ik heb het er warm van gekregen. Eh, geen idee... ligt er natuurlijk aan. Of het meisjes zijn of jongens of een van allebei. Ik geloof niet...' Ze bukte even. 'Nee, ik denk niet dat we dat nu al kunnen zien. Maar blij dat het goed is gegaan! Oké, ik ga lekker shoppen. Niets past meer!' Ze kwam weer omhoog en zoende Sem even op zijn hoofd en pap op zijn wang. 'Tot later!' Ze liep weg.

Sem en pap draaiden zich weer naar de twee piepkleine galago-aapjes toe die net geboren waren. Ilse, de dierenarts, stond er in het verblijf ook op afstand naar te kijken, aan de andere kant van het glas. Ze hoefde niets te doen, want de bevalling was prima gegaan.

Op dat moment kwam Nelson aangelopen. Hij kwam naast Sem staan en glimlachte vertederd. 'Ach! *Nagapies!*'

'Nagapies?!' Sem moest een beetje lachen.

'Ja. *Dis wat ons hulle in Suid-Afrika noem. Omdat hulle nagdiere is.*'

Het stond ook op het bordje met informatie voor de bezoekers dat bij het verblijf hing. Er hingen bordjes voor de volwassenen, vol met Latijnse moeilijke woorden, zoals *Behorend tot de infraorde Lorisiformes.*

Sem had maanden geleden al een keer tegen opa en pap gezegd dat ze beter andere bordjes voor kinderen op konden hangen, zodat die ook begrepen wat erop stond. Nu keek hij naar het gele bordje en las hardop voor.

Heb je ooit gehoord van galago's? Met hun grote ogen zijn het echte nachtdieren, die prima in het donker kunnen zien. Het zijn echte acrobaten. En zie je hun snuit? Daarmee ruiken ze of er vijanden in de buurt zitten. Galago's worden ook wel bushbaby's genoemd, want ze maken een geluid dat lijkt op dat van een huilende baby. Ze leven in het zuiden van Afrika, vooral in de bossen en op de savannes. Ze zijn niet groter dan een knuffel en zijn enorm sterk. Met hun krachtige poten en lange staart springen ze van tak naar tak. Overdag slapen ze hoog in de bomen en 's nachts komen ze in actie. Ze zoeken dan lekker eten, zoals insecten, vruchten en boomsappen. Galago's kunnen soms wel vijftien jaar oud worden.

*'Jy sien? Hulle kom van my land af.'* Nelson keek weer naar de aapjes.

De aapjes hadden hun oogjes nog dicht. De moeder

besnuffelde haar kleintjes en trok ze toen naar zich toe.

'Kom, we laten ze alleen. Ze moet uitrusten en de tijd krijgen om te wennen aan haar baby's.' Pap legde een hand op Sems schouder.

Ze zwaaiden even naar Ilse en liepen naar buiten.

'Pap, is de baby van mama straks ook zo...' Sem hield even in.

'Lelijk?' vulde pap aan en hij begon te lachen. 'Nee. Dat is vast de mooiste baby van de hele wereld. Dat zul je zien! Goed, ik moet weer even verder. Als jij Nelson nu eens gaat helpen met eten rondbrengen?'

Sem liep samen met Nelson naar de andere apen. Coco, de kleine van Jane, was al behoorlijk gegroeid. Ze was ook erg ondeugend en als Sem langsliep, duwde ze altijd haar snuit en tong tegen het raam. Met haar pretoogjes daagde ze Sem uit om hetzelfde te doen. Zijn neus wilde Sem nog wel tegen het raam duwen, maar zijn tong liever niet.

'Nelson, heb je al zin in de bruiloft?'

Wacht... BRUILOFT\*? Ja! Want Yin Ling en Nelson willen met elkaar gaan trouwen! Goed, laat ik je eerst vertellen hoe het aanzoek in z'n werk is gegaan. We

\* Dat kon je al in het nawoord van deel 3 lezen, maar nog niet precies hoe, wat, waar en wanneer.



gaan even een paar weken terug in de tijd, want dat weet jij natuurlijk nog helemaal niet, hoe dat ging. En een aanzoek is altijd romantisch. Nou ja, bijna altijd...



## Een paar weken terug in de tijd

‘Pap! Heb jij Loulou gezien?’ Sem stond onderaan de trap en riep naar boven. De hond was nergens te bekennen. De mand in de keuken was leeg en in de tuin was ze ook al niet. Sem had haar al een paar keer geroepen.

‘Nee, nu je het zegt... Ik ging ervan uit dat ze in de tuin was. Is ze daar niet?’ Pap boog over de trapleuning heen.

‘Nee, daar heb ik al gezocht.’

‘Hm, ze zal wel ergens liggen waar je haar niet ziet. Of ze zit weer achter een vlieg aan.’

‘Ik zal nog een keer goed in de tuin kijken.’ Sem griste een jas van de kapstok en liep naar buiten.

Het was behoorlijk fris. Herfstblaadjes dwarrelden als dansers uit de bomen naar beneden en vormden een tapijt van rode, gele, goudkleurige en bruine tinten op het gras. Uit de dierentuin kwamen allerlei

geluiden. De olifanten tetterden vrolijk. Apen krijsten. Vogels floten. Er klonk gehinnik. En als je heel goed luisterde, kon je ook nog het getik van hamers horen.

‘Loulou!’ riep Sem weer. Maar er gebeurde niets. Hij speurde langs de struiken (niets), achter het schuurtje (niets), aan de voorkant van het huis (ook niets).

Misschien was ze wel de dierentuin in gelopen... Dat mocht niet van pap, want Loulou wist natuurlijk helemaal niets over wilde dieren en hun krachten. Ze wist niet dat olifanten een hond zo konden pletten tot een pannenkoek of dat nijlpaarden levensgevaarlijke beesten konden zijn (George had hem eens verteld dat er ieder jaar wel vijfhonderd mensen doodgaan in Afrika door een aanval van een nijlpaard, want een nijlpaard wil helemaal niet dat je op bezoek komt in zijn territorium).

Sem zuchtte. Loulou mocht alleen mee de dierentuin in als ze aan de riem zat. En die hing thuis... Hij kon maar beter de dierentuin in gaan en haar gaan zoeken, voordat alle bezoekers zouden komen. Op zondag kon het druk zijn, alhoewel er dan in ieder geval geen schoolklassen waren. Door de week waren er soms wel tien scholen tegelijkertijd op bezoek.

Hij zoefde op zijn skateboard langs de dieren en riep steeds haar naam. ‘Loulou!?’ Langs de giraffen, die hem nieuwsgierig aankeken. Langs de leeuwen, die onverstoorbaar doorgingen met stoeien. Langs



de stokstaartjes, die allemaal rechtop gingen staan. ‘Loulou?!’ Maar ze kwam niet tevoorschijn.

Het gaf Sem iedere dag een heel blij en gelukkig gevoel dat hij in een dierentuin woonde. Hij stopte bij de alpaca's en leunde over het stenen muurtje. De donzige beesten slenterden zijn kant uit. Ze deden Sem altijd denken aan labradoodles op veel te hoge

poten. Een van de dieren duwde haar kop tegen Sem aan. Hij kwam hier iedere ochtend om hun vertrouwen te winnen. George, hun hoofdverzorger, had gezegd dat alpaca's heel tam konden worden, als ze de tijd kregen om je te vertrouwen. Dus stopte Sem hier elke dag. De bruine merrie wreef met haar kop langs Sems haar. Behoedzaam aaide Sem haar zachte hals. De andere alpaca's bleven op afstand staan. Alleen de witte, die Paco heette en wat jonger was, durfde ook al iets dichterbij te komen. De bruine alpaca die nog steeds met haar kin op zijn hoofd rustte, heette Wollie.

Sem kende de meeste namen van de dieren nu wel uit zijn hoofd. Hij aaide Wollie nog even en pakte toen zijn skateboard weer op om verder te zoeken naar Loulou. Misschien was ze wel achter mam aan gelopen naar het oceaangedeelte. Dat was zo goed als af en vanaf volgend weekend zouden de eerste bewoners komen. Het zou een paar weken duren voordat alle dieren verhuisd waren. Vissen, zeeschildpadden, een kleine groep ongevaarlijke haaitjes, en allerlei andere zeebewoners, zoals kwallen, zeesterren, anemonen en zee-egels. De pinguïns zouden hun oude verblijf verlaten en er een nieuw verblijf krijgen, dat groter was en nog veel meer op hun natuurlijke habitat, hun leefgebied, leek. En er was een enorm bassin, waarin beloega's zouden komen.

Sem sloeg een paadje in en opeens stopte hij.

De oude mevrouw Chung, die bij mam in het restaurant werkte en de leiding had sinds mam ruim zes maanden zwanger was en het werken wat zwaar begon te vinden, zat op één knie op de grond. Ze probeerde omhoog te komen, maar dat lukte niet echt.

Sem rende op haar af. 'Yin! Ben je gevallen?'

Yin keek geschrokken zijn kant uit. 'O, Sem! Eh... nee hoor. Ik eh... er was... nee, ik deed een... Chinese oefening!' stamelde ze en Sem keek haar achterdochtig aan. Hij stak een hand uit en hielp haar omhoog. Ze klopte wat zand van haar broekspijp. 'Nou, dank je wel. Ik zal maar eens naar het restaurant gaan.'

'Weet je zeker dat het goed met je gaat? Met je knie en zo?' Sem keek haar vragend aan. 'Moet je niet naar een dokter?'

En toen begon Yin opeens te lachen. 'Ach, ik kan het je misschien maar beter vertellen. Sem, hoe goed ben jij in geheimen bewaren?'

'Eh, ik denk dat ik dat wel kan.' Hij was er niet honderd procent zeker van, maar hij kon het altijd proberen. En hij wilde dolgraag weten wat er met Yin was.

'Nou kijk, ik ben aan het oefenen met door mijn knieën gaan.' Yin keek Sem verwachtingsvol aan.

Die vond het niet bepaald een geweldig geheim. 'O... Oké. Maar eh, wat is daar geheim aan?'

Yin keek hem lachend aan. 'Dat weet toch iedereen? Wat het betekent als je op één knie gaat?'